

Turpinājums iepriekšējā posta kontekstā par Bērtuļa nakti

2019.gada 7.decembrī

Es jau iepriekš rakstīju, ka pastāv cilvēciskais un reliģiskais naidis. Ja cilvēciskajā naidā vēl ir kāda žēlastība, tad reliģiskajā tās nav. Ja Pilāts savā cilvēciskajā naidā meklēja atlaist Jēzu, tad jūdi savā reliģiskajā naidā turpināja brēkt " Sit Viņu krustā ! " Īstenībā Pilāts vispirms lika nopērt Jēzu, tādā viedā paredzot, ka jūdiem paliks Viņa žēl un tie neliks Viņu nogalināt, taču reliģiskais naidis pieprasīja vienīgi nāvi.

Reliģisko neprātu mēs jau varam redzēt pašā sākumā, kad Hērods Betlēmē lika nogalināt visus bērnus līdz 2 gadu vecumam. Reliģiskais neprāts tūlīt vēlas nogalināt to, kas no Dieva ir dzimis. Ja kaut kas tavā konfesijā vai draudzē dzims no Dieva, tad reliģiskais neprāts to tūlīt gribēs nogalināt. Jēzus vienmēr bija reliģiskā neprāta apdraudēts, jo bija dzimis no Dieva.

Bībele mums rāda, ka reliģiskais neprāts dzimst baznīcā, nevis pasaulē. Jēzus ar to saskārās sinagogā, nevis sekulārā vidē. Bībele: Tad tie saskaitās līdz ārprātam un sarunājās savā starpā, ko varētu nodarīt Jēzum. Lk.6.11. Tad tie, neprāta pārņemti, sāka spriest savā starpā, ko tiem darīt ar Jēzu. Lk.6.11. jaun.tulk.

Lūk šeit mēs varam redzēt reliģisko neprātu visā tā dēmoniskajā nežēlīgumā. Tam nav vairs ne tēvišķu, ne mātišķu jūtu... vairs nekādu šķēršļu. Vecāki vēl nāvi saviem bērniem un bērni saviem vecākiem. Pasaules cilvēka naidis ir nekas, salīdzinot ar reliģiska cilvēka naidu. Bībele: Bet brālis brāli nodos nāvē un tēvs dēlu; un bērni celsies pret vecākiem un tos nonāvēs. Mat.10.21.

Jēzus saruna Jeruzālemes templī (Jāņa ev.8.nod.) ar tā laika garīgo eliti, liek mums noprast, ka visas garīgās lietas templī ir pārņemušī tie, kas nemaz nav no Dieva dzimuši... pēc Jēzus vārdiem, kuru tēvs ir velns, nevis Dievs (Bībele: Jūs esat no sava tēva - velna. Jņ.8.44.).

Tas man liek uzdot jautājumu : kas valda mūsu baznīcās ? Līdz šim mēs visi domājam, ka

baznīca, draudze ir tā vieta, kur valda Dievs. Bet varbūt, ka patiesība ir pavisam pretēja ? Varbūt ka draudzēs un baznīcās īstenībā valda velns, kamēr tur nevalda Dievs ??..

Iespējams, tieši tādēļ Jēzus stāstīja līdzību par vīnkalnu un ļaunajiem strādniekiem, kuri to bija piesavinājušies sev (Mat.21.nod.). Izrādās, ka Dievs, kurš bija stādījis šo vīnkalnu, nekādu labumu vairs no tā neguva, jo visu labumu nosmēla nolīgtie strādnieki. Līdzība perfekti ataino reliģisko vidi, kur bez žēlastības izrēķinās ar jebkuru, kurš sāk pieprasīt Dieva tiesības šajā vīnkalnā. Tos nogalina un izmet ārā (Bībele: Kad augļu laiks atnāca, tad viņš sūtīja savus kalpus pie strādniekiem, lai saņemtu savus augļus. Bet strādnieki ņēma viņa kalpus: vienu tie šauta, otru nokāva un trešo nomētāja akmeņiem. Mat.21.34-35).

Jēzus nāca ieņemt Savu likumīgo vietu templī, taču Viņu izmeta ārā un nogalināja. Tā tas turpina notikt ar visiem Jēzus lieciniekiem. Ja tiek atjaunotas Dieva tiesības uz valdīšanu templī (draudzē), tad reliģija tūlīt kļūst neprātīga. Tā ir gatava darīt tādas lietas, ko neticīgie un pasaule nekad nedarītu ! Tieši tādēļ Jēzus arī sacīja sava laika reliģiskajai elitei, ka tie mūžībā nonāks pašā dziļākajā elles līmenī (Bībele: Bet Valstības bērni būs izstumti galējā tumsībā Mat.8.12.).

Reliģiskajam neprātam nav konfesijas. Tas ir raksturīgs pilnīgi visam reliģiskajam spektram. Ja Reformācijas sākumā katoļi vajāja luterāņus, tad luterāņiem pieaugot skaitā un iegūstot politisku varu, tie tāpat sāka vajāt anabaptistus un ne ar ko neatšķīrās no tiem, kuri sākotnēji vajāja viņus. Vēlāk, kad radās pentakostālā kustība, to tikpat dedzīgi sāka apkarot baptisti, kuri nu jau bija ieguvuši konfesijas statusu. Piemēram, kad 90-tajos gados sākās Upes kustība, visniknākie pretinieki tai bija tieši pentakosti, kuri jau bija tā teikt " reliģiski apvēlušies un izauguši ".

Savā kalpošanas praksē esmu piedzīvojis, ka mani brīdina kādu laiku nebraukt uz vietu, kur vēl nesen bija spēcīga Svētā Gara izliešanās, jo tas varētu " apdraudēt manu dzīvību ". Atceros Saldū mums ar ekskavatoru pārraka ceļu, uzlika sētu ar dzeloņdrātīm un teica, lai mēs šajā pusē nekad vairs nerādāties, kad mēs rīkojām lūgšanas kādā privātmājā. Divus ar pus gadus, kamēr lieta par ceļu nonāca līdz Augstākai tiesai, mēs bridām apkārt pa laukiem un krūmiem, lai nonāktu savā lūgšanas vietā. Tur vairākas reizes bija jāsauc policija, jo tie ceļa pārracēji kļuva ļoti agresīvi un nevaldāmi. Es pats gāju skaidrot situāciju pagasta valdē. Tikai pēc 2,5 gadiem mums ceļu atjaunoja ar Augstākās tiesas lēmumu.

Tās ir tikai 2 ļoti sīkas un nenoīmīgas epizodes no manas dzīves, salīdzinot ar citiem Kristus lieciniekiem, kuriem ir bijis jāsamaksā ar savu dzīvību reliģiskā neprāta dēļ.

Ja mēs runājam par atmodu, tad tā vienmēr ir pieteikums par Dieva tiesību atjaunošanu Viņa vīnalkalnā. Tieši šī iemesla dēļ atmoda vienmēr iedarbina arī reliģisko neprātu uz vislielākajiem neprāta apgriezieniem. Jo lielāki Dieva Valstības darbi, jo lielāks arī reliģiskais neprāts. Kad mēs lūdzam par atmodu, mēs lūdzam par Dieva Valstības izpaušanos mūsu vidū. Taču mums tajā pat laikā arī jārēķinās ar reliģiskā neprāta parādīšanos mūsu vidū.

Nemot to visu vērā ir jābrīnās tikai, cik gan liels konflikts ir starp Dievu un kritušo cilvēci ! Tas konflikts ir tik liels, ka cilvēce paliek gluži vai traka un neprātīga savā naidā pret Dieva manifestēšanos ! Tā būtu gatava samierināties ar vienalga ko, tikai ne Dievu (Emmanuel) mūsu vidū.

Tas konflikts starp Dievu un cilvēku ir daudz lielāks, nekā mēs to spējam iedomties !... metafizisks ļaunums, pilns nāvīgas indes, ko uzvarēt spēja vienīgi pats Dieva Dēls, par Savas Dzīvības cenu... visiem tiem, kuri vēlas atkal samierināties ar Dievu.